

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου· στέφινον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὸν τραχήλῳ.»
Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοβράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΒΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις δραχ. 6.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἔλλειψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ.

Ἐὰν σᾶς ἔλθεγε κανείς, μικροί μου φίλοι, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον εἷς τόπος, τοῦ ὁποίου οἱ ποταμοὶ ἐκφέρουσιν ἄμμον ἀνακατωμένην μὲ κόκκους χρυσοῦ· τόπος εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ὄρη εὐρίσκονται πολῦτιμοι λίθοι καὶ ἀνεξάντλητα μεταλλεῖα ἀργύρου· τόπος ὅπου εὐρίσκονται τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ σπανιώτερα εἶδη τῶν ζώων· τόπος, ὅπου καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τὸ δέρμα εἶναι διάφορον, διότι ἄλλοι μὲν εἶναι χαλκόχροες, ἄλλοι μελαγχρινοὶ καὶ ἄλλοι μαῦροι· ἤθέλετε ὑποθέσει, ὅτι σᾶς διηγούνται βέβαια κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα παραμύθια τῆς Χαλιμάς, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐτυπώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου Σαλιμχάν.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητά μου παιδιά, ὁ τόπος οὗτος, ὁ ὁποῖος παράγει τόσον παράδοξα πράγματα, ὑπάρχει τῶν ὄντι εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὀνομάζεται Ἰνδία, οἱ δὲ κάτοικοί του Ἰνδοί.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὦ! ἀλλὰ πρὸ ἐτῶν, τὰ ὁποῖα κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ ἀριθμῆσῃ, δὲν ὑπῆρχε διόλου ὁ τόπος οὗτος, καὶ τὸ πᾶν αὐτὸ ἦτο ἄπειρος ἔκτασις ὑδάτων σκεπασμένων ἀπὸ τὸ σκότος.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἔξαφνα μία ὠραία καὶ νέα κόρη, τὴν ὁποῖαν συνήθως ὀνομάζουσιν εἰς τὰς Ἰνδίας Βαβανῆν, ἐφάνη ἐπάνω εἰς τὰ κύματα· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτρόμαξεν, εὐρεθεῖσα οὕτω κυλιομένη ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα· μετὰ ταῦτα ὅμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνεθίσασα εἰς τὸν ὅλως διόλου νέον δι' αὐτὴν τόπον, εὐχαριστεῖτο καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ μὲ πολλὴν εὐθυμίαν, ὅπως κάμνουσι καὶ τὰ παιδάκια, εἰς τὰ ὁποῖα δίδουσι παιγνίδια, ἢ κάλλιον, ὅπως πηδῶσι τὸ ἐσπέρας τὰ ὀψάρια ἐπάνω εἰς τὴν ἐπι-

φάνειαν τῶν ὑδάτων, ὅταν κάμνη πολλὴ ζέστη τὸ θέρος. Ἄλλ' ἐνῶ χαίρουσα ἔκαμνε διάφορα πηδήματα, ἐγέννησε τρία αὐγά, τὰ ὁποῖα ἔσπασαν καὶ ἐξῆλθον τρεῖς θεοί, ὁ Βράχμας, ὁ Βισχνού, καὶ ὁ Σίθας, δηλαδὴ ὁ δημιουργός, ὁ συντηρητής, καὶ ὁ καταστροφεύς.

Τώρα πρέπει νὰ μάθητε, ὅτι αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα εἶναι αἱ μεγάλαι θεότητες τῶν Ἰνδῶν, ὅπου λατρεύονται ἐνίοτε ὑπὸ ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλὰς, ὀνομαζόμενον Τριμούρτης. Ἐχω πολλοὺς μύθους νὰ σᾶς διηγηθῶ δι' ἕκαστον τῶν προσώπων τούτων, καὶ κάμνω ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Βράχμαν, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ δημιουργός ὅλων τῶν πραγμάτων, ὅχι ὅμως καὶ τῆς θαλάσσης· διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἷς θεὸς ἄγνωστος καὶ παντοδύναμος, ὅστις ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ, χωρὶς τὴν βοήθειαν κἀνεὸς.

Λοιπὸν ὁ Βράχμας, ὅστις εὐθὺς ἀφοῦ ἐγεννήθη ἐμεγάλωσεν, εὐρέθη καθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων ἐπάνω εἰς ἓν ἄνθος τοῦ τόπου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται λωτός, καὶ φυτρώνει συχνότατα εἰς τὰ θερμὰ κλίματα· πρέπει δὲ νὰ στοχασθῶμεν, ὅτι ἡ μορφή τοῦ Βράχμα τούτου ἦτο φοβερά, καὶ ἤθελε τρομάξει τις ἐὰν εὐρίσκετο ἐκεῖ νὰ τὸν ἰδῆ, διότι εἶχε τέσσαρας κεφαλὰς εἰς ἓν σῶμα καὶ ἄλλας τόσας χεῖρας.

Ὀλόγυρα εἰς τὸν θεὸν ὑπῆρχε σκότος τόσον βαθύ, ὥστε οὐδὲ οἱ ὀκτῶ ὀφθαλμοὶ του ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τίποτε, καὶ ἦτο ἔκθαμβος διὰ τὴν μυστηριώδη γέννησίν του· αἰφνης ὅμως ἀντήχησεν εἰς τὰς ἀκοάς του μία φωνή, ἡ ὁποία τὸν ἐπρόσταζε νὰ ἐπικαλῆται ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τὴν ὑπαρξίν. Τότε ὁ Βράχμας προσπεσὼν εἶδεν ἀποκαλυφθέντα ἐγώπιόν του ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς

δημιουργίας, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς ἀποκοιμισμένα, καὶ ἀποῦ ἔμεινεν ἑκατὸν ἔτη θεωρῶν καὶ θαυμάζων τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο θέαμα, ἤρχισε νὰ δημιουργῇ τὸ πᾶν, δηλαδὴ τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὰ ἀστρα, τὰ φυτά, τὰ δένδρα, τοὺς βράχους καὶ ἐπὶ τέλους ὅλα τὰ ζῶα. Ἡ σφαῖρα τῆς γῆς ἐπλάσθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὑψηλοῦ ὄρους, τὸ ὅποιον οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουσιν ὄρος Μερου.

Ἐντούτοις, παιδία μου, ἡ γῆ ἔμενεν ἔρημος, ὁ ἥλιος καθ' ἑκάστην ἀνέτελλε καὶ ἔδουε χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κἀνεὶς νὰ θαυμάζῃ τὴν λαμπρότητά του, καὶ τὰ γεννήματα, τὰ ὅποια ἐβλάστανον ἀφ' ἑαυτῶν, δὲν ἐθερίζοντο ἀπὸ κἀνένα· τότε ὁ Βράχμας ἀπεφάσισε νὰ γεννήσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς του ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ὠνόμασε Βραχμάνον, δηλαδὴ ἱερέα, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε τέσσαρα βιβλία, ὀνομαζόμενα Βεδάς, ἤγουν ὁ λόγος τῶν τεσσάρων στομάτων του, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὰ μελετήσῃ ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς ἐφοβεῖτο τὰ ἀγρία θηρία, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ δάση ἦσαν γεμάτα, ὁ θεὸς ἐποίησε ἐκ τοῦ βραχιονόσ του ἕνα πολεμιστὴν διὰ νὰ ὑπερασπίζηται τὸν ἱερέα.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ἐνησχολοῦντο, ὁ μὲν διὰ νὰ σπουδάζῃ τὰ Βεδάς, ὁ δὲ διὰ νὰ πολεμῇ ἐναντίον τῶν ἀγρίων θηρίων, δὲν ὑπῆρχε κἀνεὶς διὰ νὰ συνάζῃ τοὺς καρπούς τῆς γῆς καὶ νὰ τοὺς χορηγῇ τὴν τροφήν των· λοιπὸν παρεπονέθησαν εἰς τὸν Βράχμαν, ὁ ὅποιος ἐξέβαλεν εὐθὺς ἐκ τοῦ μηροῦ του ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἦναι γεωργὸς καὶ ἔμπορος. Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο ἀκόμη νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας των, ὁ θεὸς συγκατένευσε νὰ ἐκβάλῃ

ἀπὸ τὸν πόδα του ἕνα τεχνίτην, ὁ ὅποιος ὑπεχρεώθη νὰ ἐργάζεται διὰ τοὺς ἀδελφούς του.

Ὅθεν τοῦτο μᾶς διδάσκει, παιδία μου, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι χρήσιμοι ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ τὸ χρέος των εἶναι ν' ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως· διὰ τοῦτο μόνοι οἱ ἐγωῖσται ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶναι εὐλογον νὰ μὴ ὑπολήπτεται τις ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουσι νὰ συνδράμωσι κἀνένα.

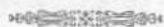
Ὁ Βράχμας ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μίαν γυναῖκα, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσχηματίσθησαν τέσσαρες οἰκογένειαι, ἐκ τῶν ὁποίων κατάγονται αἱ τέσσαρες Ἰνδικαὶ τάξεις· δηλαδὴ ἡ τῶν ἱερέων, ἡ τῶν πολεμιστῶν, ἡ τῶν γεωργῶν καὶ ἡ τῶν τεχνιτῶν. Ἄλλ' ὅτι διακρίνει τὰς τέσσαρας διαφοροὺς ταύτας τάξεις, περισσότερον ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά των, τὸ ὅποιον δὲν δύνανται νὰ τὸ παραιτήσωσιν, εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ χρώματός των.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ πολεμισταὶ εἶναι λευκοί, ὡς καὶ οἱ κάτοικοι σχεδὸν τῆς Εὐρώπης· οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἔμποροι ἔχουσι χρῶμα χαλκοῦ στιλπνοῦ, καὶ τέλος οἱ τεχνῖται καὶ οἱ ἐργάται εἶναι χρώματος ὀρειχαλκίνου ὁμοίου μὲ ἐκεῖνα τὰ μελανοδοχεῖα, τὰ ὅποια βλέπετε ἐνίοτε ἐπάνω εἰς τὰ γραφεῖα. Ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ πέμπτη τάξις, ἡ ὁποία περιφρονεῖται ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, καὶ αὕτη εἶναι ἡ τῶν Παριῶν. Τόσον δὲ ἀποστρέφονται καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τῆς τάξεως ταύτης, ὥστε τοὺς ἔχουσιν ἐξωρισμένους εἰς μεμονωμένας κατοικίας, καὶ θεωρεῖται μεμολυσμένος, ὅστις ἤθελεν ἐγγίσει εἰς αὐτούς. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι παρὶαι γνωρίζονται ἀπὸ τὸ ρυπαρὸν μέλαν χρῶμά των.

Μετὰ τοῦτο ὁ Βράχμας τόσον ὑπερηφανεύθη διότι

ἐπενόησε τὰς Βεδὰς καὶ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον, ὥστε ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Βισχνού καὶ Σίβα· ἀλλά, καθὼς ἤξεύρετε, ὅτι ἡ ἀλαζονία εἶναι μέγιστον ἀμάρτημα, δὲν ἤργησε νὰ τιμωρηθῆ, καὶ ἐρρίφθη ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Ἦναγκάσθη δὲ πρὶν ἀναβῆ πάλιν εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ φανῆ εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τέσσαρας μορφὰς διαφόρων ζώων· καὶ οἱ Ἴνδοὶ πιστεύουσιν ἕως τὴν σήμερον, ὅτι δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη πλησίον τῶν ἀδελφῶν του, καὶ τότε θὰ ἀναβῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὅταν ἐκτελέσῃ τὴν ποιήν του ταύτην.

Ἐπειδὴ σὰς προεῖπον, εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ὅτι ὅλη ἡ μυθολογία δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα παρὰ μῦθοι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ἐπαναλάβω πάλιν ἐδῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Βράχμα, καθὼς καὶ ὅλαι ὅσας μέλλω νὰ σὰς διηγηθῶ, εἶναι μόνον μῦθος· ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν μύθων εἶναι πολλὰ διδακτικά, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀλληγορῖαι ἐξυφασμέναι μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα, ὑπὸ τὰς ὁποίας οἱ πεπαιδευμένοι τῶν παλαιῶν καιρῶν ἔκρυπτον ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ.

Η ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ.

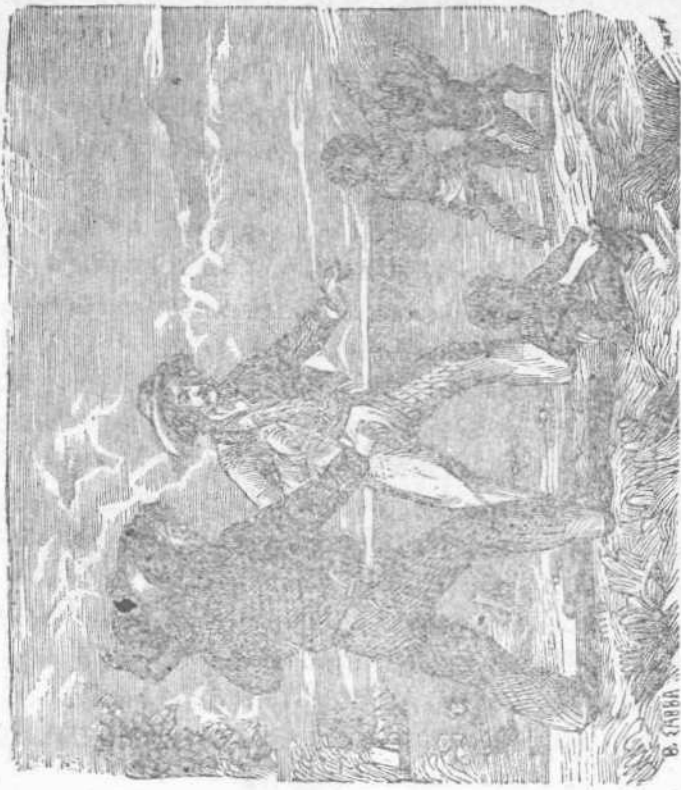
Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ, παιδιά μου, ἓνα ὠραῖον ὄρμον τῆς Ἀφρικῆς, δηλαδὴ μικρὸν λιμένα, ὅπου ἀράζουσι τὰ πλοῖα· ὁ ὄρμος αὐτός εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα δένδρα καὶ ὠραῖα φυτὰ, καὶ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖ πλησίον ὑπάρχει μία πενιχρὰ καλύβη, ὅπου κατοικεῖ εἰκογένεια μαύρων, εὐχαριστουμένη

εἰς τὴν ἀπλότητά της καὶ εἰς τὴν γαλήνην τῆς φύσεως. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι γονεῖς, ἂν καὶ μαῦροί, δὲν ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας πατέρας καὶ μητέρας. Τὰ δὲ ἀθῶα αὐτῶν παιδιά, ἐνῶ παίζουσιν εἰς τὸ παράλιον συνάζοντα στιλπνὰ κογχύλια ἢ κάμνοντα μικροὺς λάκκους διὰ νὰ γεμίζωνται ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα ἕως ἐκεῖ κύματα τῆς θαλάσσης, δὲν αἰσθάνονται, οὐδὲ ὑποπτεύονται διόλου τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὰ κίνδυνον.

Πρὶν δὲ σὰς εἶπω, ὧ φίλτατοι παῖδες, ὅποιον κίνδυνον διέτρεχον τὰ παιδιά ἐκεῖνα, πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν λέξιν σωματεμπορίαν. Μάθετε λοιπόν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐταξείδευον μὲ πλοῖα καὶ περιήρχοντο ὠπλισμένοι τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ συνελάμβανον τοὺς δυστυχεῖς μαύρους, καὶ φέροντες αὐτοὺς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἐπώλουν ὡς δούλους. Αὐτοὶ λοιπόν οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ἐπώλουν καὶ ἠγόραζον τοὺς ὁμοίους των, ὠνομάσθησαν σωματέμποροι, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο σωματεμπορία.

Ἐνῶ λοιπόν τὰ δυστυχεῖ ἐκεῖνα παιδιά εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀθῶαν διασκέδασίν των, αἰφνηδίως, φεῦ! ὀρμῶσι κατ' αὐτῶν δύο ὠπλισμένοι κακοῦργοι ἐκ τοῦ πλοίου τῶν σωματεμπόρων, τὸ ὅποιον μόλις φαίνεται ὀπισθεν τῶν δένδρων τῆς παραλίας. Οὔτε κραυγαί, οὔτε φυγὴ δύναται νὰ σώσῃ ταῦτα, οὔτε αἱ φωναὶ τῆς ἀγωνιώσης μητρὸς, ἣτις ἐξώρμησε τῆς οἰκίας της μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὰ προσφιλεῖς τέκνα ἀρπαζόμενα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της διὰ παντός. Σύρονται εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν τοῦ πλοίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἑκατοντάδες ἀκόμη ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων εἶναι περιορισμένοι, καὶ τὸ ὅποιον, ὅταν γεμισθῇ ἀποπλέει μὲ τὸ ζῶν φορτίον

του. Μετά μακρὸν ταξείδιον εἰς τὸν ὠκεανόν, παρακο-
λουθούμενον ἀπὸ ἀνυπόφορα δεινά, φθίνουσι εἰς τὴν
Ἄμερικὴν, καὶ τοὺς ἐπιφορτίζουσι μὲ βαρείας ἐργασίας,
δηλαδὴ, εἰς τὴν ζάχαριν, εἰς τὸ δρύζιον, καὶ εἰς τὴν βαμ-
βακοφυτείαν, χωρὶς νὰ πληρώνωνται καὶ χωρὶς νὰ ἐλπί-
ζωσιν ἐλάφρυνσιν τῆς δουλείας των καὶ ὄχι μόνον τοῦτο
δὲν ἐπιτυγχάνουσι, ἀλλὰ καὶ καταβαίνουσι εἰς τὸν τά-
φον ἄθλιοι μέχρι τέλους.

Φῶτ. ἰ. ὁρῶσι κατὰ τὸν παλιὸν δὲ ὀπλισμένοι κακούργοι ἐκ τοῦ πλείου τῶν σωματεμπορέων.

Τοιαύτη εἶναι, ὦ παῖδες, ἡ σωματεμπορία, τὸ σκλη-

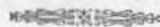
ρότερον ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον πᾶν χριστιανικὸν ἔθνος ἀπο-
στρέφεται.

Τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἤρχισε πρὸ 350 ἐτῶν, καὶ ἐπὶ τινα
καιρὸν ἐξηπλώθη τοσοῦτον, ὥστε πάντοτε 4, 000 μαῦ-
ροι πάσης ἡλικίας καὶ γένους ἐφέροντο κατ' ἔτος εἰς τὴν
Ἄμερικὴν. Τινὲς ἀπεβιβάζοντο εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰν-
δικὰς νήτους, τινὲς εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, καὶ τινες
εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἡπείρου ταύτης. Εἶ-
ναι πολὺ λυπηρὸν νὰ ἀναγινώτῃ τις τὴν ἱστορίαν τοῦ
πράγματος τούτου. Ἐκατοντάδες τῶν δυστυχῶν τούτων
πλασμάτων ἀπέθανον κατὰ τὸ ταξείδιον ἀπὸ τὴν σκλη-
ρὰν περιποίησιν καὶ ἀπὸ τὴν πείναν· ἐκτὸς δὲ τούτου φρι-
κταὶ ἀσθένειαι ἐγεννῶντο εἰς αὐτοὺς ἕνεκα τοῦ περιορι-
σμοῦ των καὶ τέλος οὐδεμία γλώτσα καὶ οὐδεὶς κάλα-
μος δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν δυστυχῶν
τούτων μαύρων καὶ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα
ἐπραττον ἄνθρωποι χριστιανοί.

Τέλος ἡ προσοχὴ ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ
ἐν Ἀγγλίᾳ ἠγέρθη. Ἐρευναι ἐγένοντο· ὁ λαὸς ἐλάλησε
περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὑπουργοὶ ἠγόρευταν καὶ
χριστιανοὶ παρεκάλεσιν νὰ φέρωσι τοῦτο εἰς ἕν τέλος.
Τελευταῖον τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον ὡς καὶ τὸ τῆς
Ἀμερικῆς ἐξέδωκαν νόμους κατὰ τοῦ ἐμπορίου τούτου
τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὕτως ἀλληλοδιαδόχως ὅλαι αἱ πο-
λιτισμέναι χώραι συνερῶνηταν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐξακο-
λούθησιν τῆς σωματεμπορίας, κηρύξαντες ὅτι θέλουσι
τὴν θεωρεῖ ὡς πειρατικὴν, δηλαδὴ ληστεϊαν κατὰ θάλασ-
σαν. Ἐπειδὴ ὁμως ἦτο πολλὰ ἐπικερδὴς εἰς ἐκείνους, οἵ-
τινες κατεγίνοντο εἰς αὐτήν, δὲν ἐπαυσέ ποτε ἐντελῶς·
καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη ἐμποροῦμεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι

μεταφέρονται οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ὑπὸ τινῶν πλοίων καὶ μάλιστα Ἀμερικανικῶν. Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι, ὅτι ὑπάρχουσι τινες, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται νομίζοντες τοῦτο δίκαιον· καὶ μάλιστα λέγουσιν, ὅτι τοῦτο εἶναι ὠφέλιμον πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους μαύρους τῆς Ἀφρικῆς, διότι ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἀληθινὴ θρησκεία καὶ ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

H. M.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΡΑΡΑΤ.

« Ἐπεθύμουν ν' ἀναβῶ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Ἀραράτ, ἔλεγε παιδίον τι, ὅπου ὁ ἀρχαῖος, ὁ ἀρχαιότατος ἐκεῖνος προπάτωρ μου Νῶε ἀνέβη καὶ εἶδε τὴν γῆν ὡς στιλπνὸν καθρέπτην, ἐξ αἰτίας τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλισμοῦ, τὰ ὅποια ἐσκέπαζον αὐτήν. »

Τοῦτο, τέκνα μου, εἶναι πολλὰ δύσκολον πρᾶγμα· διότι τὸ ὄρος Ἀραράτ εἶναι ὡς γίγας ὑψηλόν, καὶ κεῖται εἰς θέσιν ὅπου τρία μεγάλα κράτη συναρεοῦσιν, ἡ Ῥωσία, δηλ. ἡ Περσία καὶ ἡ Τουρκία. Ἔχει δὲ τρεῖς κυρυφάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι τριῶν χιλιάδων ποδῶν ὑψηλότερα τῶν ἄλλων, καὶ ὀνομάζεται ἡ Ἀργυρᾶ Κορυφή, διότι εἶναι σκεπασμένη αἰωνίως ἀπὸ χιόνιας. Δὲν πιστεύω ὅμως, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν κορυφὴν ἐστάθη ἡ κιβωτός. Εἰς μίαν κοιλάδα κειμένην πρὸς βορρᾶν τοῦ ὄρους ὑπῆρχε μίαν φορὰν ἓν χωρίον, καὶ ὑψηλότερα μεταξὺ τῶν ἀποκρήμνων βράχων ἀρχαῖόν τι μοναστήριον. Πρὸ δέκα καὶ ἑννέα ἐτῶν τὸ Ἀραράτ ἐσεισθη ὑπὸ τρομεροῦ σεισμοῦ, καὶ ἐνῶ φρικτοὶ κεραυνοὶ κατέπιπτον ἐπάνω εἰς τὰς ὑψηλάς κορυφάς, παμμέγιστα κομμάτια χιόνων, καὶ πάγων καὶ βράχων ἐκυλίοντο, καὶ κατεκρήμνισαν τὸ μονα-

στήριον, καὶ ἐξηφάνισαν τὸ χωρίον, ὥστε δὲν ἔμεινεν οὔτε ἶχνος ἐξ αὐτοῦ.

Οἱ λαοί, οἱ ὅποιοι κατῴκουσιν ἐκεῖ ὀλόγουρα, λέγουσιν, ὅτι κανεὶς ποτε δὲν ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν Ἀργυρᾶν Κορυφὴν. Μερικοὶ ὅμως ἀνδρεῖοι ὁδοιπόροι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐδοκίμασαν νὰ κατορθώσωσι τοῦτο· ἀλλ' ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐὰν ἐπέτυχε κανεὶς ἄλλος ν' ἀναβῆ ἐκεῖ, ἐκτὸς Ἀγγλῶν τινῶν, οἱ ὅποιοι κατῴρωσαν τὸ μέγα τοῦτο ἀνδραγάθημα πρὸ ἑξεῖς περίπου ἐτῶν.

Οἱ Ἀγγλοὶ αὐτοὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ μικρὸν τι χωρίον δέκα μίλια μακρὰν τοῦ Ἀραράτ ἐπιπτοι, καὶ ὠπλισμένοι μὲ ράβδους δυνατάς, ἀγκυστρωτάς ἀφ' ἑνὸς μέρους, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ σιδηρᾶς ἄκρας. Ἀφοῦ διέβησαν μίαν πεδιάδα (κάμπον), ἐμβῆκαν καὶ εἰς κοιλάδα τινά, ἡ ὁποία εὐρίσκετο μεταξὺ εἰς βράχους ἠφαιστειογενεῖς, ὁμοίους μ' ἐκεῖνους τοὺς λίθους δηλαδή, οἱ ὅποιοι ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τὰ βουνά, τὰ ἐκβάλλοντα καπνὸν καὶ φωτίαν, καὶ τὰ λεγόμενα ἠφαιστεια. Ἀφοῦ περιπάτησαν τρεῖς κατὰ συνείκειαν ὥρας, διὰ μέσου ἀποκρήμνων πετρῶν, ἔφθασαν εἰς μέρος τι καταπράσινον ἀπὸ χλόην, ὅπου ἔβοσκον ποίμνια μιᾶς μικρᾶς νομαδικῆς φυλῆς, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται Κούρδοι, καὶ τῶν ὁποίων αἱ σκηναὶ εἶναι ἀπὸ δέρματα μαύρων αἰγῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κούρδων εὐχαριστήθη πολὺ ἰδὼν τοὺς ξένους, τοὺς ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ἔφησεν ἓν πρόβατον, τοὺς ἐφιλοξένησε καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ μείνωσι τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ περάσωσι τὴν νύκτα ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς. Καὶ τινες μὲν ἐκ τῆς συνοδίας βλέποντες ὅτι αἱ κορυφαὶ τῶν κωνοειδῶν ἐκείνων πάγων, ὡς τὸ κεφάλι τῆς ζακχάρως, ἔφθανον ἕως εἰς τὰ σύννεφα, δὲν ἠθέλησαν νὰ προχωρήσωσι, διότι ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς πολ-

λά δύσκολον νὰ ἀναβῆ τις τόσον ὑψηλά. Τρεῖς ὁμοῦ ἐξ αὐτῶν ἀπεφάσισαν νὰ προχωρήσωσι. Καί ὁ μὲν εἷς, ὁ ταγματάρχης Στουάρδος, ἀφοῦ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ὥρας ἀνεβρίχῃατο μὲ χεῖρας καὶ πόδας ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις του καὶ ὀλισθήσας ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ παγωμένου ἐδάφους, καὶ ἐκύλισε κάτω ὥστε τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐκέρδισε διόλου δρόμον. Ὁ Κοῦρδος ὁμοῦ ἀρχηγός, ὅστις παρετήρει κάτωθεν τοὺς ὁδοιπόρους, δὲν παρεξενεύθη διόλου ἰδὼν τὸ ἀξίολογον ἐκεῖνο ὀλισθημα τοῦ ταγματάρχου. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο μετὰ ἑνδεκα ὥρας ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἄραράτ, 17, 000 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

« Μέγας ὁ Θεός! » ἀνεφώνητεν ὁ Κοῦρδος. « Ὅπόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ ἔθνος τῶν Ἀγγλων. Ὅλίγοι ἐξ αὐτῶν ἔρχονται ἐδῶ, καὶ χωρὶς δυσκολίαν περιπατοῦσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἁγίου τούτου ὄρους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάνεις ἕως τώρα δὲν ἔκαμε. Θαυμαστὸν, θαυμαστὸν! »

Ἐντούτοις ὁ ταγματάρχης Στουάρδος, φιλότιμος ἄνθρωπος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Αὐτὸς καὶ εἷς ἄλλος ἀκόμη ἀνεχώρησαν πάλιν ὁμοῦ μὲ δύο Κοῦρδους φέροντες μετ' ἑαυτῶν ἐφαπλώματα, σινδόνια μεγάλας, καὶ ὀλίγας τροφάς. Οἱ Κοῦρδοι ὁμοῦ φοβηθέντες δὲν ἤθελον νὰ προχωρήσωσι καὶ ἐπέστρεψαν· διότι ἔλεγον, ὅτι ὁ Θεός δὲν εὐχαριστεῖται νὰ ἀναβαίνωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐπάνω εἰς τὸ ἅγιον ὄρος. Ἐμειναν λοιπὸν μόνοι οἱ δύο ὁδοιπόροι καὶ ἐπέρασαν τὴν νύκτα καθ' ὁδόν, καὶ ἐνεφώλευσαν ὡς πτηνὰ ἐν τῷ μέσῳ βράχων, καὶ ἐκοιμήθησαν, σκεπασθέντες μὲ τὰ ἐφαπλώματά των, ἐνῶ ὁ ἄνεμος ἐσύριζε φρικωδῶς περνῶν ἀπὸ τοὺς πάγους καὶ τὰς χιόνας. Τὸ δὲ πρωί, πρὶν χαράξῃ ἡ ἡμέρα, ἐσηκώθησαν καὶ ἐπῆ-

ραν τὸν δρόμον των, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ ἥλιος μὲ τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνάς του. Ὅπόσον λαμπρὰ, παιδία μου, ἦτο ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο! Κατὰ δὲ τὴν ἐννάτην ὥραν π. μ. ἔχωσαν ἐντὸς τῆς χιόνας ἐν ξίφος ἕως εἰς τὴν λαβὴν του εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς Ἀργυραῖς Κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἄραράτ, ὡς σημεῖον, ὅτι ἀνέβησαν ἐκεῖ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ ΜΕ ΤΑ ΜΗΛΑ.

Ὁ Γεωργάκης ἐπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν γειτονίαν νὰ εὕρῃ τὸν συμμαθητὴν του Πετράκη· ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπροχώρησεν εἰς ἓν δωμάτιον ὅπου δὲν ἦτο κανεῖς· εἶδεν ὁμοῦ ἐν κανιστράκι γεμάτον μῆλα ἐπάνω εἰς ἓν τραπεζάκι, ὦ! τί ὠραῖα μῆλα! λέγει ὁ Γεωργάκης· πλησιάζει καὶ στέκει, καὶ τὰ παρατηρεῖ μὲ περιέργειαν, ἀπλώνει τὸ χεῖρ του διὰ νὰ πάρῃ. Ἄ! ὄχι, λέγει, δὲν πρέπει νὰ πάρω ξένον πρᾶγμα! Δὲν εἶναι ἐδῶ κανεῖς νὰ μὲ ἰδῇ, ἀλλ' ὁ Θεός μὲ βλέπει, εἶναι πανταχοῦ παρών. Ἐτραβίχθη ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπήγαινε νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὴν θύραν. Ἄλλ' εὐθὺς ἀκούει μίαν φωνήν. Σ τ ἄ σ ο υ! Τὸ παιδίον στέκεται ἔντρομον καὶ βλέπει ἐμπρός του ἓνα γέροντα, ὅστις στεκόμενος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὀπίσω ἀπὸ ἓν μεσόπορτον τὸ ἤκουεν. Μὴ φοβῆσαι παιδίον μου, τὸν λέγει. Μὴ φοβῆσαι Γεωργάκη! εἶμι καλὸν καὶ φρόνιμον παιδίον, διότι ἔχεις τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἐπαρεῖσα μῆλα θέλεις, καὶ πήγαινε νὰ παίξῃς μὲ τὸν Πετράκη, ὅστις εἶναι κάτω εἰς τὸν κῆπον· ἔχε ὁμοῦ πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνθυμοῦ ταύτην τὴν παραγγελίαν.

Καὶ μόνος σου ἂν ἦσαι, ποτὲ κακὸν μὴ κάνης
Κι' ἂν ἄλλος δὲν σὲ ἰδῆ, τὸν Θεὸν δὲν λανθάνεις.

Βλέπετε, παιδιά μου, ὅτι ὁ Πετράκης ἦτο ἐνάρετον παιδίον, διότι ἐγνώριζε καὶ ἐφύλαττε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν ὀγδόην ἐντολὴν ὁ Θεὸς μᾶς προστάζει μὴ κλέψης· ὅποιοι πέρνει ξένον πρᾶγμα ἢ κρυφὰ ἢ μέβριαν ἢ μὲ ἀπάτην, ἐκεῖνος ἀμαρτάνει εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διότι κλέπτει. Τὸ ξένον πρᾶγμα τὸ κάμνομεν ἰδικόν μας ὅταν, ἐκεῖνος ὅστις τὸ ἔχει, ἢ μᾶς τὸ χαρίσῃ ἢ μᾶς τὸ πωλήσῃ λαμβάνων τὴν ἀξίαν του εἰς χρήματα.

I. H. K.

ΛΥΤΑΠΑΡΗΣΙΣ ΔΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ.

Εἰς τὰ Μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὑπάρχει μία μικρὰ καὶ ὠραία πεδιάς, ὀνομαζομένη Ριῶλ, τὴν ὁποίαν διαβρέχει κατὰ μῆκος ποταμὸς τις τὸ ὄνομα Ἀβεϋρών. Δύο χωρία, λαβόντα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν πεδιάδα καὶ ἀπέχοντα ἐξακόσια μέτρα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο καλοῦνται Ἄνω Ριῶλ καὶ Κάτω Ριῶλ. Τοῦτο τὸ χωρίον τοῦ Κάτω Ριῶλ ἀπέχον διακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, καὶ συγχέμενον ἀπὸ δεκαοκτὼ οἰκογενείας, ἤρχισεν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον μῆνα τοῦ 1859 νὰ καταπλημμυρῆται ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ῥηθέντος ποταμοῦ Ἀβεϋρώνας. Οἱ κάτοικοι, συνειθισμένοι εἰς ταιαύτας ἐπισκέψεις, ὠδήγησαν τὰ ποιμνία των εἰς τὰ πλησίον χωρία, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ χωρίον των ἠσφάλισαν καλῶς τὰ ὑπόγεια των, καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἢ πλημμύρα ἤϋξανεν, ἀλλὰ τὴν νύκτα ὑπῆρξε τρομερά. Πάμπολλα καὶ χονδρὰ ξύλα παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ὕδατα εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, καὶ ἔδιδον τρομεροὺς κλονισμοὺς εἰς τὰς οἰκίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μάλιστα δύο ἐκρημίσθησαν, πρὶν ἐξημερώσῃ. Ὁ κρότος τῆς πτώσεώς των ἐνούμενος μὲ τὴν βοήν των ὑδάτων, τὰ ὅποια ἐκυλίσαντο ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν των κατοικιῶν, ἐξέπληξαν καὶ ἀπήλπισαν

τοὺς κατοίκους, καὶ ἐκάστη οἰκογένεια ἔτρεψε μὴ καταπλακωθῆ-
ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας της. Ἐπὶ τέλους ἐξημέρωσε καὶ τότε ἐγνώρισαν οἱ δυστυχεῖς τὴν φρικτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο. Ἡ πλημμύρα ἤϋξανεν πάντοτε καὶ ἡ βροχὴ κατέπιπτε ἀκαταπαύστως βραγδασιωτάτη. Καὶ ἔτρεξαν μὲν οἱ κάτοικοι ἐνὸς πλησίον χωρίου εἰς βοήθειάν των, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ σταθῶσι μακρὰν τοῦ χωρίου, καὶ μόνον λόγους πρηγορίας καὶ ἐγκαρδιώσεως ἀπηύθυναν εἰς τοὺς κινδυνεύοντας ἐκεῖνους· διότι ἡ μόνη λέμβος, ἣτις εὐρίσκειτο συνήθως ἐκεῖ πλησίον, ἦτο βυθισμένη εἰς τὰ ὕδατα. Ἐν τούτοις εἰς τὸν θόρυβον των κυμάτων ἀναμιγνύονται στεναγμοὶ καὶ φωναὶ ἀμηχανίας. Εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας φαίνονται συσσωρευμένοι αἱ οἰκογένειαι, καὶ ὑψώνουσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. . . Αἱ μητέρες ἐναγκαλιζονται τὰ τέκνα των, καὶ τὰ καταβρέχουσι μὲ δάκρυα λύπης καὶ ἀγωνίας!

« Ἄς ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, φωνάζουσιν ὁλοῦ-
ζουσαι, διότι ὅλοι θὰ χαθῶμεν, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν μᾶς εὐπλαγχί-
σθῃ. »

Βλέποντες τὸ θλιβερόν τοῦτο θέαμα οἱ κάτοικοι τοῦ πλησίον χωρίου συλλαμβάνουσι τὴν φιλόνηθρον ἰδέαν, νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ Ἄρδουρέλ, κώμην ἀπέχουσαν ἐκείθεν τρεῖς τέταρτα τῆς λεύγας, περιπατοῦντες παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν, ἐὰν ἐκεῖνοι διέσωσαν κανὲν πλοίαριον. Φθάνουσιν εἰς αὐτὴν τὴν κώμην καὶ βλέπουσιν ἐν μικρὸν σκάφος, τὸ ὁποῖον ταλαντεύεται ἄνωθεν των ὑδάτων, εἰς τὴν ἄκρην ἐνὸς ὑψώματος ἀρκετὰ ὑπερέχοντος τῆς κοίτης τοῦ τρομεροῦ ποταμοῦ. Τίς θὰ υπάγῃ ἐν τῷ μέσῳ των χειμάρρων νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ πλοῖον, ὃ εἷς δὲν ἤξεύρει νὰ κολυμβήσῃ, ὃ ἕτερος φοβεῖται μὴ καταποντισθῇ.

Ὀγδοήκοντα ἄνθρωποι κινδυνεύουσι νὰ χαθῶσιν ἀπόψε, ἐὰν δὲν τοὺς βοηθήσωμεν! . . .

— Πρέπει νὰ δράμωμεν εἰς βοήθειάν των, φωνάζει ὁ νέος Ἀντώνιος Δεζάν, καὶ ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν, πίπτει εἰς τὸ ὕδωρ, φθάνει τὸ πλοῖον, τὸ λύει καὶ τὸ φέρει εἰς τὴν ὄχθην.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φέρωσι διὰ τοῦ ποταμοῦ ἕως εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκινδύνευον οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι· ὅθεν τὸ θέτουσιν εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ φθάνουσιν εὐθὺς εἰς τὸ ἐπάνω Ῥιῶλ, ἀπέχον ὡς εἶπομεν, ἑξακόσια μέτρα περίπου τοῦ κατακλυζομένου χωρίου. Ἐκεῖθεν ἔρριψαν τὸ πλοιάριον εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ὁ Δεζὰν τὸ διοικεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀνδρείων συγχωρικῶν του· καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ὠπλισμένοι μὲ κιντάρια καὶ κωπία εἶναι ἐπίσης ἐπιδέξιοι καὶ γενναῖοι, περικρονοῦντες τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους.

Ἐὰν ἐβλέπετε, ὦ φίλτατοι παῖδες, πῶς ἔτρεχον ἐπάνω εἰς τοὺς φραγμοὺς καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῆς καταποντιζομένης ἐκείνης πεδιάδος, οἱ ἀτρόμητοι ἐκεῖνοι τρεῖς χωρικοί, ἠθέλητε αἰσθῆναι τὴν φιλανθρωπίαν τωνπερισσότερον. Οἱ δὲ κινδυνεύοντες μάλισταῖδόντες μακρόθεν ἐρχόμενον πρὸς βοήθειάν των τὸ πλοιάριον ἔλαβον ἀναψυχὴν, καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασαν ἐκεῖ, δάκρυα χαρᾶς ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς των καὶ κραυγαὶ ἐλπίδος ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σῶμα των. Τέλος πάντων οἱ σωτῆρες ναῦται διευθύνονται εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνης, αἵτινες διατρέχουσι μεγαλειτέρον κίνδυνον, καὶ σώζουσιν ἀλληλοδιαδόχως ὅλους τοὺς κατοίκους αὐτοῦ τοῦ καταστραφέντος χωρίου. Ἐν τούτοις αἱ οἰκίαι ἐπιπτον ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα, καὶ ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ νύξ τὸ χωρίον ἦτο μὲν κατεστραμμένον, ἀλλ' ἐντελῶς κενὸν ἀπὸ ἀνθρώπων. Οἱ γείτονές των χωρικοί τοῦ ἐπάνω Ῥιῶλ ἐφιλοξένισαν τοὺς διασωθέντας πλήρεις χαρᾶς, ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπωλέσθη.

Φ. Ι. Κ.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκῆραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Θεότητες τῶν Ἰνδῶν. — 2. Ἡ σωματεμπορία μετὰ εἰκονογραφίας. — 3. Τὸ ὄρος Ἀρατάρ. — 4. Τὸ παιδίον καὶ τὸ κύνιστρον μετὰ μῆλα. — 5. Αὐταπάρνησις διὰ φιλανθρωπίαν.

ΤΥΠΟΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.